

# РЕШЕНИЕ

№ 19107

гр. София, 21.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 44 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА АНД.  
ХАДЖИМАРИНСКА

при участието на секретаря СИМОНА ПЛ. ГЕОРГИЕВА  
като разглежда докладваното от ПОЛИНА АНД. ХАДЖИМАРИНСКА  
Гражданско дело № 20221110131501 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „\*\*\*\*“ ЕАД срещу Х. И. Х. и С. Д. Х., с която са предявени при условията на субективно пасивно и обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземания на ищеца спрямо ответниците при разделност на дълга при равни квоти съответно за обща сума от 869,83 лв. – главница, представляваща неплатена цена на доставена топлинна енергия за битови нужди през периода от 1.04.2012г. до 30.04.2013г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, \*\*, ап. 207, аб.№ \*\*\*, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК – 5.06.2015г. до окончателното плащане, и за обща сума от 200,92 лв. – мораторна лихва за периода от 31.05.2012г. до 28.05.2015г., които вземания са предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 31761/2015г. по описа на СРС, 44 с-в.

В исковата молба, уточнена с допълнителна молба по реда на чл. 129, ал. 2 ГПК, ищецът излага, че ответниците в качеството си на съсобственици на топлоснабдения имот са потребители на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, поради което са обвързани от договор за продажба при Общи условия, приети от топлопреносното дружество. Твърди, че през исковия период за процесния имот е доставяна топлинна енергия, цената за която е платима месечно, като падежите за плащане са определени в съответните приложими през този период Общи условия.

Поддържа, че съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ стойността на потреблението е начислявана по прогнозни месечни вноски, като в края на всеки отоплителен сезон са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение от фирмата, извършваща дялово разпределение на доставяната топлинна енергия в сградата етажна собственост по местонахождение на имота. Посочва, че ответниците не са изпълнили задълженията си за заплащане цената на потребената топлинна енергия, като поради забавата за плащане дължат и мораторна лихва върху главницата след изтичане на установения в Общите условия падеж. За дължимите суми в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК, която не е влязла в сила поради постъпили възражения от длъжниците. С тези доводи ищецът обосновава правния си интерес от търсената искова защита като моли съда да постанови решение, с което да признае вземанията му за исковите суми срещу ответниците, както и претендира направените по делото разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответниците са подали отговори на исковата молба с изразено становище за неоснователност на предявените искове. Оспорват да са обвързани от соченото от ищеца като източник на вземанията му договорно правоотношение. Не оспорват обстоятелствата, че имотът е бил топлоснабден в рамките на исковия период и че за същия е била доставена топлинна енергия в количеството, за което е начислена претендираната цена на потреблението, но твърдят, че трето лице – Ирина Х., е ползвател на топлофикационната услуга. Навеждат евентуално възражение за погасяване на вземанията по давност. По тези съображения молят за отхвърляне на исковите претенции и правят искане да им бъдат присъдените сторените деловодни разноски.

От страна на третото лице-помагач на ищеца „\*\*\*“ ЕООД е постъпило становище, че дяловото разпределение на доставената топлинна енергия е извършено съобразно нормативните изисквания и разходът на топлинна енергия за процесния имот е бил правилно определен на база отчетено реално потребление.

Съдът, като прецени твърденията на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, формира следните изводи от фактическа и правна страна:

Видно от приложените материали по ч.гр.д.№ 31761/2015г. по описа на СРС, 44 с-в, по подадено на 5.06.2015г. от „\*\*\*“ ЕАД заявление по реда на чл. 410 ГПК срещу Х. И. Х. и С. Д. Х. е издадена заповед за изпълнение за исковите суми. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК (в действащата тогава редакция обн. ДВ бр. 59/2007г.) длъжниците по заповедта са възразили, оспорвайки изцяло вземанията, поради което на заявителя са дадени указания по реда на чл. 415 ГПК. В рамките на законоустановения едномесечен срок от съобщението за указанията на съда ищецът е предявил исковите си за установяване на оспорените вземания, поради което същите са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

*По исковите с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ:*

Основателността на предявените главни искове се предпоставя от установяване на фактически състав, включващ наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за процесния

имот, по което през исковия период ищецът е изпълнил задължението си да достави топлинна енергия в количество на стойност съответна на начислената цена, и неизпълнение насрещното задължение на ответниците за плащане на потреблението.

Основният спор по делото е концентриран върху съществуването на договорното правоотношение, част от съдържанието на което са претендираните от ищеца вземания.

Съгласно чл. 153 ЗЕ насрещна страна (купувач) по правоотношението с топлопреносното предприятие за продажба на топлинна енергия са собствениците и титулярите на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, които се явяват потребители на топлинна енергия и като такива са задължени да заплащат нейната цена. Разпоредбата на пар. 1, т. 42 (отм.) от ДР на ЗЕ, в редакцията ѝ обн. ДВ бр. 18/2005г., приложима към м.04.2012г., съдържа легална дефиниция на понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“, съобразно която това качество има физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлоснабдител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за домакинството си. Посоченият кръг от лица законът определя като клиенти на топлинна енергия за битови нужди, съгласно действащата дефинитивна норма на пар. 1, т. 2а от ДР на ЗЕ. Визираните разпоредби легитимират като потребител на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот, освен ако имотът е обременен с вещно право на ползване, в който случай потребител е третото лице ползвател. Съгласно чл. 150, ал. 1 и ал. 2 ЗЕ правоотношението по продажба на топлинна енергия се регламентира от публично известни Общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, които влизат в сила 30 дни след публикуването им най-малко в един централен и в един местен ежедневник, като не се изисква писменото им приемане от клиентите купувачи.

По аргумент от визираните законови норми договорът между топлопреносното предприятие и собственикът, респ. вещният ползвател на топлоснабден имот е уреден като договор, сключен при Общи условия, без да са необходими изрични насрещни волеизявления на страните, обективирани в писмена форма. Този договор обвързва по силата на закона лицето, което съгласно нормативната дефиниция се явява потребител на топлинна енергия. В този смисъл фактът на топлоснабдяване на имота и установеното качество на ползвателя му като потребител на топлинна енергия са достатъчни да се приеме наличието на възникнало договорно правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет продажба на топлинна енергия.

В случая между страните не се спори, че описаният в исковата молба недвижим имот – апартамент № 207 в гр. София, \*\*, се намира в сграда в режим на етажна собственост, присъединена към топлопреносната мрежа, като за него при ищцовото

дружество е открита партия с аб.№ \*\*\*. По делото е представен Нотариален акт № \*, том LIII, нот.дело № 10551/1994г. на Лозан Лозанов, I-ви нотариус при СНС към СРС, обективиращ сключен договор за дарение от 9.05.1994г., по силата на който ответниците Х. И. Х. и С. Д. Х. са прехвърлили безвъзмездно притежаваното от тях право на собственост върху процесния имот в полза на трето за спора лице – Ирина Х. Цветанова. В договора се съдържа клауза, съгласно която на дарителите е учредено пожизнено вещно право на ползване на имота. Не се твърди, а и липсват доказателства за това след учредяване правото на ползване същото да е било прекратено на някое от предвидените в закона основания, поради което съдът приема, че в рамките на исковия период, следващ по време датата на сделката, ползватели на имота са били Х. и С. Х.и.

При данните, че ответниците се легитимират като титуляри на вещно право на ползване върху процесния имот и същият е топлоснабден, съгласно цитираните по-горе дефинитивни норми от ЗЕ, те се явяват потребители на топлинна енергия по силата на закона и съответно страна по договор с ищцовото дружество за продажбата ѝ през исковия период. Ирелевантно е обстоятелството дали те фактически са упражнявали учреденото им право и в пълния му обем през целия период, тъй като законодателят не придава правно значение на този факт, а свързва качеството потребител на топлинна енергия с принадлежността на вещното право на собственост или ползване върху имота. Без значение е и това дали процесният имот е бил предоставен за ползване на трети лица по силата на облигационно правоотношение, доколкото няма данни за сключен между трето лице - ползвател и топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия (в този смисъл ТР № 2/2017г. на ОСГК на ВКС). В тази връзка следва да се отбележи, че не се установява и това Ирина Х. като носител на т.нар. гола собственост върху имота да е подала до ищеца заявление-декларация да бъде открита партия на нейно име, т.е. да е изразила воля за обвързване като страна-купувач по продажбеното правоотношение с топлопреносното дружество, въпреки наличието на учредено вещно право на ползване. Фактът, че тя фигурира като титуляр на откритата за имота партия в издаваните през исковия период фактури за месечно дължими суми, изравнителна сметка и документ за главен отчет, сам по себе си не сочи на направено от нея волеизявление в посочения смисъл, за да се приеме наличието на постигнато съгласие договорното правоотношение да възникне с нея вместо с ответниците вещни ползватели.

Не е спорно между страните наличието на приети от ищеца Общи условия за продажба на топлинна енергия на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение № \*\*\*. на ДКЕВР, в сила от 13.02.2008г., действащи през процесния период. Посочените Общи условия са общодостъпни на електронната страница на топлопреносното предприятие, като не се спори, че са спазени законоустановените изисквания за надлежното им одобрение от компетентния регулаторен орган и последваща публикация в по един централен и местен ежедневник. При липсата на

доказателства за упражнено от ответниците право на възражение в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ, посочените Общи условия съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ следва да се считат влезли в сила с обвързващо и за тях действие, поради което съставляват източник на валидна облигационна връзка с ищцовото дружество, с уредено от ЗЕ и с типови клаузи съдържание.

По изложените съображения съдът намира за доказано съществуването на правоотношение между страните по договор за продажба на топлинна енергия, което предполага ангажиране отговорността на ответниците за неизпълнени задължения по същото.

Страните не спорят, че в рамките на исковия период ищецът е доставял топлинна енергия за процесния имот при дялово разпределение, извършено от „\*\*“ ЕООД по коректно приложена методология и при спазване на техническите правила, съобразно изискванията по Наредба № 16-334 от 6.04.2007г. за топлоснабдяването (отм.), като стойността на потреблението е определяна съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ на база начислените по прогнозен дял месечни суми, коригирани с резултатите от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отоплителен сезон въз основа реален отчет на измервателните уреди. Безспорно е също, че цената на потреблението възлиза на начисления от ищеца размер от 869,83 лв., формиран от общата стойност на прогнозното количество по ежемесечно издаваните фактури, коригирана с резултата от издадената за отчетния период изравнителна сметка. Доколкото не се установява нито законово, нито договорно основание за солидарност, отговорността на ответниците за дължимата парична престация е разделна, при равни квоти – арг. чл. 121 ЗЗД.

При извода за доказаност възникването на вземането на ищеца за цена на топлофикационната услуга подлежи на обсъждане направеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност, своевременно релевирано в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК с отговора на исковата молба. Съгласно разрешението, прието с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012г. по тълк.д.№ 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, задължително за съдилищата, характеристиките на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия ги определят като такива за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, поради което те се погасяват с изтичане на установената в тази норма специална тригодишна погасителна давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения начало на давностния срок е денят на падежа. В клаузата на чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2008г., приложими към процесното правоотношение, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, т.е. задълженията им

възникват като срочни и течението на давността за всяка от дължимите парични престации започва от падежирането им. Следователно обхванати от давностния срок се явяват месечните вземания на ищеца, падежирали преди повече от три години назад, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 5.06.2015г., която по арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК се счита за дата на предявяване на иска, т.е. преди 5.06.2012г., а такова е единствено вземането за м.04.2012г. (с падеж на 30.05.2012г. и погасено по давност на 30.05.2015г.), което по данни от представеното съобщение към фактура № \*\*\*. възлиза на сумата от 24,25 лв. Задължението за цена на потреблението за периода от м.05.2012г. до м.04.2013г., необхванат от погасителна давност, след приспадане на сумата от 24,25 лв., е в размер от 845,58 лв. Съобразно приетото в мотивите по-горе относно обема на отговорността на ответниците всеки от тях дължи по ½ част или сумата от 422,79 лв. Така исковите претенции за цена на доставената топлинна енергия са основателни за обща сума от 845,58 лв. и за периода от м.05.2012г. до м.04.2013г., а за разликата до пълния предявен общ размер от 869,83 лв. и за м.04.2012г. следва да се отхвърлят поради изтекла давност. Като законна последица от частичното уважаване на исковите в полза на ищеца се следва и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 5.06.2015г. до окончателното плащане.

*По исковите с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:*

С оглед установения в чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2008г. падеж на плащане, на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД ответниците са изпаднали в забава съответно на 1.07.2012г. – за вземането за м.05.2012г., и от деня, следващ последния ден от 30-дневния срок след съответния месец на доставката – за всяко от последващите вземания до м.04.2013г. Обезщетението за забава, дължимо съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД в размер на законната лихва, изчислено от съда по реда на чл. 162 ГПК за периода на забава от 1.07.2012г. до 28.05.2015г. върху месечните вземания на ищеца за разглеждания период възлиза на обща сума от 193,52 лв., от която всеки от ответниците дължи по 96,76 лв. По отношение вземането за лихва върху главницата за цена на потреблението през м.04.2012г. същото на основание чл. 119 ЗЗД е погасено по давност. Следователно акцесорните икове са основателни за обща сума от 193,52 лв. и за периода от 1.07.2012г. до 28.05.2015г., а за разликата до пълния предявен общ размер от 200,92 лв. и за периода от 31.05.2012г. до 30.06.2012г. подлежат на отхвърляне.

По разноските: С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноски се поражда в полза на всяка от страните съразмерно на уважената, респ. отхвърлена част от предявените икове. Ищецът претендира и доказва сторени разноски, както следва: в заповедното производство – в общ размер от 75 лв. (вкл. за държавна такса – 25 лв. и за юрисконсултско възнаграждение – 50 лв., включени в предмета на издадената заповед за изпълнение), и в исковото производство – в общ

размер от 125 лв. (вкл. за държавна такса – 25 лв. и за юрисконсултско възнаграждение – 100 лв., определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване липсата на фактическа и правна сложност на делото), от които по съразмерност му се следват съответно 72,78 лв. и 121,30 лв. Ответниците претендират разноски за адвокатско възнаграждение, каквито доказват да са направили в размер от общо 600 лв. – всеки по 300 лв., от които съразмерно следва да им се присъдят общо 17,76 лв. – по 8,88 лв. на всеки.

С тези мотиви съдът

## **РЕШИ:**

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявените от „\*\*\*\*“ ЕАД, ЕИК \*\*\*, със седалище и адрес на управление: \*\*\* Х., ЕГН \*\*\*\*\*, и С. Д. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, двамата със съдебен адрес: \*\*\*, адв. В. \*\*\*, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Х. И. Х. и С. Д. Х. дължат на „\*\*\*\*“ ЕАД при разделност на дълга при равни квоти, обща сума от 845,58 лв., от която всеки по 422,79 лв., представляваща главница за неплатена цена на доставена топлинна енергия за битови нужди през периода от 1.05.2012г. до 30.04.2013г., за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, \*\*, ап. 207, аб.№ \*\*\*, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК – 5.06.2015г. до окончателното плащане, и обща сума от 193,52 лв., от която всеки по 96,76 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 1.07.2012г. до 28.05.2015г., които вземания са предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 31761/2015г. по описа на СРС, 44 с-в, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете в останалата им част, съответно главните – за разликата над 845,58 лв. до пълния предявен общ размер от 869,83 лв. и за м.04.2012г., и акцесорните – за разликата над 193,52 лв. до пълния предявен общ размер от 200,92 лв. и за периода от 31.05.2012г. до 30.06.2012г.

**ОСЪЖДА** Х. И. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, и С. Д. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, двамата със съдебен адрес: \*\*\*, адв. В. \*\*\*, да заплатят на „\*\*\*\*“ ЕАД, ЕИК \*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 72,78 лв. – разноски в заповедното производство, и сумата от 121,30 лв. – разноски в исковото производство.

**ОСЪЖДА** „\*\*\*\*“ ЕАД, ЕИК \*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, да заплати на Х. И. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, и С. Д. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, двамата със съдебен адрес: \*\*\*, адв. В. \*\*\*, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, обща сума от 17,76 лв., от която на всеки по 8,88 лв. – деловодни разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на ищеца „\*\*“ ЕООД.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_